

Arrest

nr. 290 738 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. TERWINGEN
Dr. Haubenlaan 4 bus 7
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. TERWINGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2021 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar in België verblijvende Nederlandse dochter.

1.2. Op 26 november 2021 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het beroep dat verzoekster hiertegen indient, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 272 495 van 10 mei 2022.

1.3. Op 22 juni 2022 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse dochter.

1.4. Op 15 december 2022 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.06.2022 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voorna(a)m(en): [I.]

Nationaliteit: Albanie

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar meerderjarige dochter, de genaamde [R.T.] (RR [...], Nederland) in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste in het verleden en van in het land van herkomst werden bij de vorige aanvraag dd. 28.05.2021 - geweigerd middels bijlage 20 dd. 26.11.2021 - de volgende documenten voorgelegd:

- KBC rekeninguittreksels van de referentiepersoon van 04.08.2020 tot 25.08.2021 (Superzorg), 30.09.2020 tot 13.07.2021 (PGB in Beweging)*
- Voorlopig aanslagbiljet 2021 op naam van referentiepersoon dd. 17.04.2021, waaruit blijkt dat ze in Nederland belastingplichtig is.*
- Overzicht van geldbewegingen tussen referentiepersoon en haar vader (= echtgenoot betrokkene) voor de periode 2.04.2020 tot 02.03.2021.*
- Stortingen geldbedragen via RIA dd. 1.04.2021 van 1043 euro, dd. 30.12.2020 van 526 euro, dd. 4.12.2020 van 633 euro tussen de referentiepersoon en haar vader (= echtgenoot betrokkene).*

Bij de huidige aanvraag worden grotendeels dezelfde documenten voorgelegd. Er worden evenwel een aantal nieuwe/geactualiseerde stukken voorgelegd:

- Brief advocaat van betrokkene dd. 05/06/2022, waarin toelichting wordt gegeven bij de stukken ten laste (vermogen, financiële steun) van de betrokkene en de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en een verklaring wordt gedaan aangaande het voorgehouden overlijden en het vermeende vermogen van de echtgenoot van de betrokkene, alsook betreffende de medische hulpbehoefendheid van de betrokkene

- Diverse medische stukken:

o Dd. 11.06.2021 Ziekenhuis Oost-Limburg, aangaande de ziekenhuisopname van de betrokkene

o Dd. 11/06/2022 Klinische brief van Dr. [V.C.S.]

o Dd. 23/06/2021 Poliklinische brief van Dr. [D.S.T.]

o Dd. 11/06/2022 Klinische brief van Dr. [V.C.S.]

o Dd. 11/06/2022 Ziekenhuis Oost-Limburg, betreffende verpleegkundige verstrekkingen aan huis

o 10/01/2022 attest betreffende diagnose en behandeling van Dr. [M.G.]

- Bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

o rekeningafschrift KBC op naam van de referentiepersoon, met overschrijvingen van 'PGB in Beweging' tussen 28/06/2021 en 29/12/202; met overschrijvingen van 'Super Zorg' tussen 6/01/2020 en 07/01/2022

- Attest dd. 20/12/2021 Social Insurance Institute Republic of Albania, aangaande pensioen van betrokkene: 9008 LEK(= 83,56 euro)
- Attest dd. 28/12/2021 State Cadastre Local Office Shkoder Republic of Albania, stellende dat betrokkene geen eigendom bezit in het gebied Shkoder: dit attest is opgesteld na het vertrek van de betrokkene uit het land van origine.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt geenszins dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

In tegenstelling tot de vorige aanvraag dd. 28.05.2021 legt de betrokkene bij de huidige aanvraag wel een aantal documenten voor aangaande haar onvermogen. Echter, het voorgelegde attest van het kadaster van Shkoder zegt enkel iets over de situatie eind december 2021, zijnde na de aankomst van betrokkene in België sedert 28.05.2021. Het attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, aangezien het niets zegt over het eigendomsvermogen van betrokkene toen zij nog in het land van origine verbleef en de afhankelijkheid van de referentiepersoon dient aan te tonen. Niets sluit uit dat betrokkene haar eigendommen in Albanië van de hand deed, voordat zij naar België kwam. Bovendien, wordt net zoals in de vorige aanvraag, het vermogen van de echtgenoot van betrokkene niet aangetoond. Er wordt verklaard in het schrijven van de advocaat dat de echtgenoot van de betrokkene overleed dd. 12/04/2021. Echter, dit overlijden wordt niet gestaafd door een officiële akte. Het verklaarde overlijden valt min of meer samen met het vertrek van de betrokkene uit het land van origine, waardoor er kan vanuit gegaan worden dat betrokkene voor haar komst naar België ten laste was van de echtgenoot. Zoals reeds in de vorige aanvraag werd gemotiveerd, geven de stukken betreffende de geldtransacties hier ook alle blijk van. De geldoverschrijvingen gebeurden immers allen tussen de referentiepersoon en de echtgenoot van de aanvraagster, dus niet de aanvraagster zelf. Betrokkene stelt in haar verzoekschrift dd. 11.01.2022 zelf dat de bedragen die werden overgemaakt tot doel hadden om de vader van het gezin toe te laten de betrokkene op een kwalitatieve wijze te verzorgen en bevestigt hiermee dat zij ten laste was van haar echtgenoot en niet van haar dochter (arrest RvV nr. 272 495 dd. 10.05.2022). Het attest niet te beschikken over eigendommen is enkel opgesteld op naam van de betrokkene, maar het zegt niets over het onvermogen van de echtgenoot. Gezien de echtgenoot op verklaring overleed dd. 12/04/2021 is een zich nodig op het vermogen van de echtgenoot van vóór deze datum, teneinde het vermogen van de betrokkene te kunnen inschatten. Betrokkene legt aangaande haar onvermogen verder een bewijs van een maandelijks pensioen van 83,56 euro voor. Maar ook hier ontbreekt een officieel stuk betreffende het financieel vermogen van de echtgenoot. De advocaat verklaart dat de echtgenoot een pensioen van 180 euro per maand verkreeg, maar dit wordt niet gestaafd middels enig attest en kan dus niet gelden als bewijs van het onvermogen van de echtgenoot. Kortom, het onvermogen van de betrokkene is geenszins aangetoond aangezien er opnieuw geen zich is op het vermogen van de echtgenoot van in het land van origine.

Aangezien het onvermogen van de betrokkene onvoldoende is aangetoond, kunnen de stukken met geldtransacties het financieel en materieel ten laste zijn van de referentiepersoon niet aantonen. Immers, zonder een zich op het vermogen van de betrokkene, kan niet geïnterpreteerd worden of de financiële steun aanvullend dan wel fundamenteel was om in het levensonderhoud van de betrokkene te voorzien (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9).

Er kan dus niet gesteld worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar dochter voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.05.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Wat betreft de medische stukken ter staving van de fysieke afhankelijkheid van betrokkene van de referentiepersoon. Huidige beslissing stelt het reële karakter van de diagnose van betrokkene en de noodzaak aan een geschikte medische behandeling niet ter discussie. Echter, deze medische afhankelijkheid is geen critérium voor het "ten laste zijn van" in de geest van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Het gaat om een financiële en / of materiële afhankelijkheid. Er worden enkel attesten betreffende de diagnose en behandeling van de betrokkene

voorgelegd, en geen bewijzen dat de referentiepersoon enige medische kosten voor haar rekening neemt. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Alle andere voorgelegde documenten zoals de inkomsten van de referentiepersoon, ziektekostenverzekering, doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst is aangetoond, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. [...]”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel werpt verzoekster op:

“a. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

b. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel.”

Zij betoogt als volgt:

“[...]”

Verzoekster stelt een beroep tot nietigverklaring in omwille van de volgende grieven:

1.

Ten onrechte wordt in de thans aangevochten beslissing gesteld dat verzoekster niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40 bis, §2, 4° van de Wet van 15/12/1980;

Ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster niet als “ten laste” kan worden beschouwd van de referentiepersoon, in casu haar dochter [T.].

2.

Uit de opnieuw bijgebracht stukken (stukken onder nr. 3) blijkt vooreerst dat :

Verzoekster in Albanië over geen onroerende goederen beschikte;

- Ten onrechte wordt in de thans aangevochten beslissing hieromtrent verder ingegaan op het mogelijks onroerend vermogen van verzoeksters overleden man; dit is feitelijk noch juridisch correct; indien immers verzoeksters man een onroerend vermogen zou hebben gehad voor zijn overlijden zou verzoekster dit desgevallend via vererving overgenomen hebben, hetgeen dus niet het geval is, zoals ook blijkt uit stuk 1 (stuk 3.a in een vorige procedure) d.d. 20/12/2021 (overlijden van echtgenoot van verzoekster in april 2021);

Daarenboven is het praktisch, administratief en juridisch gewoonweg onmogelijk voor verzoekster om aan te tonen dat er door haar, of haar echtgenoot, in het verleden ooit onroerende goederen bezeten werden; Het thans opnieuw bijgebracht stuk 1 stelt dienaangaande duidelijk :

“We are not able to conduct the verification to find if there are properties registered at the mortgage system of sporadic, as these properties are not computerised and the manual research of the property becomes impossible.”

Verzoekster kan gewoonweg onmogelijk het negatief bewijs bijbrengen van het feit dat zij, en haar echtgenoot, in het verleden GEEN onroerende goederen bezaten;

Huidig verzoek dient dan ook ingewilligd te worden : verzoekster kan niet het slachtoffer worden van een door de Minister verzocht onmogelijk negatief bewijs !

- Verzoekster, samen met haar echtgenoot, in Albanië beschikte over een maandelijks pensioen van amper 9000 LEK, iets minder dan 80 euro per maand (zie stuk 2 = stuk 3.b in een vorige procedure); dat dit bedrag gewoonweg niet voldoende KON zijn voor verzoekster, samen met haar toenmalige echtgenoot, om van te leven, in combinatie met de medische kosten die verzoekster nodig had en verder heeft;

Dat dit voormeld pensioen natuurlijk ook totaal onvoldoende is om thans - ten huize van haar dochter - te voorzien in de medische kosten die verzoekster thans heeft (en dit – het weze herhaald - door de Minister

ook aanvaard worden), behoeft geen verder betoog; Eén en ander bewijst dienvolgens volledig de afhankelijkheid - niet enkel in het verleden maar zeker ook nog de dag van vandaag - van verzoekster van haar dochter; wie anders dan de referentiepersoon, zijnde de dochter van verzoekster, zou in-gods-naam al deze kosten thans betalen ?!!

3.

Uit de opnieuw bijgebrachte stukken blijkt verder dat verzoekster, aanvankelijk ook nog samen met haar man die overleed in april 2021 aan een hartfalen, wel degelijk afhankelijk was van de financiële steun van haar dochter.

Dit blijkt uit (zie stukken onder nr. 3 - in een voorgaande procedure gekend onder nr. 4) :

- De systematiek van de betalingen door dochter [T.] (referentiepersoon), die maandelijks belangrijke geldsommen overmaakte aan haar ouders, om die toe te laten gewoonweg te overleven in Albanië;
- De omvang van de bedragen die werden overgemaakt, en die m.n. nodig waren om haar ondertussen overleden vader toe te laten haar moeder - die dus getroffen was door een herseninfarct en sedert enige tijd ernstig hulpbehoevend was / is - op een kwalitatieve wijze te verzorgen, zodat ze in Albanië nog een menswaardig bestaan kan hebben;

Het weze herhaald :

De kwestieuze geldsommen werden ook reeds overgemaakt voor het overlijden van haar papa op 12/4/2021 :

Toen al kwamen haar ouders al niet "rond", te weten op een ogenblik dat ook het pensioen van papa nog gebruikt kon worden, dat ongeveer 180 euro per maand bedroeg; sedert het overlijden van papa kan moeilijk verwacht worden dat de financiële situatie van de overlevende mama gunstiger is geworden.

Ook dienaangaande snijdt de thans aangevochten beslissing geen hout :

Waarom in-gods-naam zou verzoeksters dochter deze toch niet onbelangrijke geldsommen destijds hebben opgestuurd aan haar ouders, indien dit niet noodzakelijk was geweest om haar ouders een menswaardig bestaan te verlenen ?!!

Eén en ander toont daarentegen wel degelijk aan dat verzoekster, destijds ook reeds samen met haar echtgenoot, in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, te weten haar dochter !

4.

Dat verzoekster niet alleen materieel en medisch volledig afhankelijk is van haar dochter, maar ook medisch en m.b.t. haar basisverzorging, wordt niet langer betwist in de aangevochten beslissing en dient dus thans niet langer bewezen te worden.

5.

Uit dit alles volgt ontegensprekelijk dat verzoekster zich in deze kan baseren op volgende formele rechtsgronden, die tot de vernietiging van de kwestieuze beslissing zullen aanleiding geven :

a. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De beslissing a quo is een bestuurshandeling en ressorteert onder de Wet van 29 juli 1991 die stelt dat bestuurshandelingen afdoende formeel en materieel moeten worden gemotiveerd.

De beslissing is materieel onvoldoende en onjuist gemotiveerd en strookt in het geheel niet met de werkelijkheid : wel degelijk is verzoekster volledig ten laste van haar dochter, en dit reeds van in de tijd dat verzoekster nog in Albanië woonde, toen nog samen met haar echtgenoot.

b. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel.

De beslissing nemende overheid gaat onzorgvuldig te werk wanneer zij stelt in casu er geen afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoekster en haar referentiepersoon : de bijgebrachte bewijsstukken bewijzen het tegendeel; de stukken bewijzen daarenboven dat deze afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst.

Verzoekster heeft aangetoond met allé nodige stukken dat ze voldoet aan allé voorwaarden voor gezinshereniging zodat de dienst vreemdelingenzaken haar verblijfskaart niet kon weigeren tenzij ze een

gevaar zou zijn voor de openbare orde of nationale veiligheid of tenzij ze fraude pleegde : geen van deze elementen werden genoemd, laat staan bewezen.

Besluit: de bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en aan het redelijkheidsbeginsel.

Dat beide middelen ernstig zijn."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Zij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en voorafgaand aan de in punt 1.3. bedoelde aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoekster toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat zij kennis heeft van de motieven, die zij inhoudelijk bekritiseert. Waar zij aangeeft dat de beslissing onjuist is gemotiveerd en in het geheel niet strookt met de werkelijkheid, haalt zij in feite een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die de inhoudelijke correctheid van de motieven betreft. De inhoudelijke kritiek van verzoekster zal dan ook worden beoordeeld vanuit dit oogpunt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoekster ressorteert onder artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...]"

2.5. Voor wat betreft het begrip 'ten laste', kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook in de nota met opmerkingen wordt hiernaar verwezen. In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschaps-onderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien

(pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschaps-onderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

2.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogensheid. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op eigen middelen betreffen.

2.7. Het ten laste zijn in het land van oorsprong vermogen te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen en uit te leggen waarom hij ze niet aanvaardt. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.8. In casu besluit verweerder: *“Aangezien het onvermogen van [verzoekster] onvoldoende is aangetoond, kunnen de stukken met geldtransacties het financieel en materieel ten laste zijn van de referentiepersoon niet aantonen. Immers, zonder een zicht op het vermogen van [verzoekster], kan niet geïnterpreteerd worden of de financiële steun aanvullend dan wel fundamenteel was om in het levensonderhoud van [verzoekster] te voorzien (arrest nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9).”*

2.9. Verzoekster volhardt erin dat zij, toen ze nog in Albanië verbleef met haar echtgenoot, wel degelijk volledig ten laste was van de referentiepersoon, haar Nederlandse dochter. Ze verwijst hierbij naar de door haar overgemaakte stukken.

2.10. Vooreerst betoogt ze dat uit stuk 1 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat ze in Albanië niet over onroerende goederen beschikte. Verzoekster kan voormeld stuk dit echter niet laten zeggen vermits het vermeldt dat het voor de Albanese autoriteiten niet mogelijk is om na te gaan of er eventueel nog eigendommen zijn geregistreerd in het hypotheekstelsel aangezien deze niet zijn gecomputeriseerd en manueel onderzoek onmogelijk is. Op dit stuk staat immers conform een vertaling wat verzoekster ook aangeeft in haar verzoekschrift: *“We are not able to conduct the verification to find if there are properties registered at the mortgage system of sporadic, as these properties are not computerised and the manual research of the property becomes impossible.”* Verzoekster kan stuk 1 ook niet laten zeggen dat ze geen onroerend goed bezit van haar overleden echtgenoot via vererving. Verzoekster benadrukt dat ze onmogelijk het negatief bewijs kan bijbrengen dat ze geen onroerend goed bezit in Albanië, maar ze kan er bezwaarlijk van uitgaan dat verweerder dan maar moet aannemen dat ze geen onroerend goed bezit of geërfd heeft in Albanië. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat ze geen andere documenten had kunnen bijbrengen die hierover uitsluitel bieden, zoals bijv. documenten betreffende de afhandeling van de erfenis van haar overleden echtgenoot. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster niets inbrengt tegen volgende beoordeling in de bestreden beslissing: *“Echter, het voorgelegde attest van het kadaster van Shkoder zegt enkel iets over de situatie eind december 2021, zijnde na de aankomst van betrokkene in België sedert 28.05.2021. Het attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, aangezien het niets zegt over het eigendomsvermogen van betrokkene toen zij nog in het land van origine verbleef en de afhankelijkheid van de referentiepersoon dient aan te tonen. Niets sluit uit dat betrokkene haar eigendommen in Albanië van de hand deed, voordat zij naar België kwam.”*

2.11. Bovendien stelt verweerder vast dat verzoekster nalaat stukken voor te leggen betreffende het financieel onvermogen van haar overleden echtgenoot, met name legt zij geen bewijs voor van zijn maandelijks pensioen. Verweerder overweegt in dit verband: *“De advocaat verklaart dat de echtgenoot een pensioen van 180 euro per maand verkreeg, maar dit wordt niet gestaafd middels enig attest en kan dus niet gelden als bewijs van het onvermogen van de echtgenoot.”* Verzoekster betwist voormelde vaststelling niet. De Raad merkt bovendien nog op dat, waar verzoekster in het verzoekschrift gewag maakt van een gezamenlijk pensioen van 80 euro per maand en betoogt dat dit bedrag niet voldoende kon zijn om van te

leven, dit haaks staat op door haar geuite verklaringen en bijgebrachte stukken. Uit stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt immers dat verzoekster zelf maandelijks een pensioen van 80 euro ontving en zij heeft verschillende keren verklaard dat haar echtgenoot een maandelijks pensioen ontving van ongeveer 180 euro per maand. Alleszins komt verzoekster niet verder dan een bloot betoog dat het pensioen dat zij destijds samen met haar overleden echtgenoot had *“gewoonweg niet voldoende kon zijn [...] om van te leven, in combinatie met de medische kosten [...]”*. Haar conclusie die steunt op voormelde blote beweringen, met name *“één en ander bewijst diensvolgens volledig de afhankelijkheid [...]”*, kan bezwaarlijk de bestreden beslissing onderuit halen die het omgekeerde vaststelt.

2.12. Gelet op het voormelde slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de conclusie van verweerder, *“Aangezien het onvermogen van de betrokkene onvoldoende is aangetoond, kunnen de stukken met geldtransacties het financieel en materieel ten laste zijn van de referentiepersoon niet aantonen. Immers, zonder een zicht op het vermogen van de betrokkene, kan niet geïnterpreteerd worden of de financiële steun aanvullend dan wel fundamenteel was om in het levensonderhoud van de betrokkene te voorzien”*, onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.13. Verzoekster verwijst voorts naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift. Ze betoogt dat hieruit blijkt dat toen ze nog in Albanië verbleef, aanvankelijk ook nog samen met echtgenoot tot zijn overlijden in april 2021, ze wel degelijk afhankelijk was van de financiële steun van haar dochter. Ze wijst hierbij op de systematiek van de betalingen en op de omvang van de bedragen, die nodig waren om toe te laten dat zij na het overlijden van haar echtgenoot en getroffen zijnde door een herseninfarct, een menswaardig bestaan kon hebben in Albanië en op een kwalitatieve manier kon worden verzorgd.

2.14 In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar het feit dat de door verzoekster aangevoerde stukken betreffende de geldtransacties van de referentiepersoon reeds werden beoordeeld bij de eerste aanvraag en verwijst hij naar het arrest geveld door de Raad dienaangaande. Verweerder herhaalt meer bepaald dat de geldtransacties er blijk van geven dat verzoekster ten laste was van haar echtgenoot. Hij stelt vervolgens: *“De geldoverschrijvingen gebeurden immers alien tussen de referentiepersoon en de echtgenoot van de aanvrager, dus niet de aanvrager zélf. Betrokkene stelt in haar verzoekschrift dd. 11.01.2022 zelf dat de bedragen die werden overgemaakt tot doel hadden om de vader van het gezin toe te laten de betrokkene op een kwalitatieve wijze te verzorgen en bevestigt hiermee dat zij ten laste was van haar echtgenoot en niet van haar dochter (arrest RvV nr. 272 495 dd. 10.05.2022).”*

2.15. In het desbetreffende arrest van de Raad van 10 mei 2022 met nr. 272 495 waarnaar verweerder verwijst, oordeelde de Raad als volgt: *“In die zin motiveert de gemachtigde dat, enerzijds, de betalingen betrekking hebben op een zeer beperkte en recente periode, en, anderzijds, de geldtransacties enkel hebben plaatsgevonden tussen de referentiepersoon en diens vader, de echtgenoot van verzoekster, waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoekster rechtstreeks afhankelijk was van de referentiepersoon. Waar verzoekster spreekt van maandelijks storting aan haar ‘ouders’, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. De gemachtigde betwist immers dat uit de periodieke storting van de referentiepersoon aan haar vader op sluitende wijze kan worden geconcludeerd dat verzoekster zelf financieel ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster stelt zelf in haar verzoekschrift dat de bedragen die werden overgemaakt tot doel hadden om de vader van het gezin toe te laten verzoekster, die hulpbehoevend is, op een kwalitatieve wijze te verzorgen. Verzoekster lijkt hiermee de beoordeling van de gemachtigde, met name dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar echtgenoot, te bevestigen. Bij gebrek aan tegenbewijs gaat de gemachtigde ervan uit dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste was van haar echtgenoot en niet van haar dochter, de referentiepersoon. Door de loutere verwijzing naar de bijgebrachte betalingsbewijzen, weerlegt verzoekster de beoordeling van de gemachtigde niet.”*

2.16. Verzoekster bracht ter ondersteuning van haar tweede aanvraag geen nieuwe elementen of stukken aan in dit verband. Zij wijst er zelf op dat zij de stukken die ze ter staving van de financiële ondersteuning door de referentiepersoon bij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag voegde, reeds had voorgelegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Zij herhaalt voorts letterlijk wat zij in het kader van het in het punt 1.2. bedoelde beroep bij de Raad reeds naar voor bracht. Meer bepaald wees ze er toen ook al op dat uit de systematiek van de betalingen en de omvang van de bedragen blijkt dat ze wel degelijk afhankelijk was van de financiële steun van haar dochter. Door hieraan nu louter toe te voegen *“Waarom in-gods-naam [haar] dochter deze toch niet onbelangrijke geldsommen destijds [zou] hebben opgestuurd aan haar ouders, indien dit niet noodzakelijk was geweest om haar ouders een menswaardig bestaan te verlenen”* ontkracht zij niet het gezag van gewijsde van dit arrest op dit beslechte punt, zodat de Raad er thans geen ander oordeel kan op nahouden.

2.17. Verzoekster betoogt dat verweerder niet betwist dat zij medisch en voor haar basisverzorging volledig afhankelijk is van haar dochter en dat dit aldus niet langer dient te worden bewezen. Zij gaat er echter aan voorbij dat verweerder op dit punt motiveert: *“Wat betref de medische stukken ter staving van de fysieke afhankelijkheid van betrokkene van de referentiepersoon. Huidige beslissing stelt het reële karakter van de diagnose van betrokkene en de noodzaak aan een geschikte medische behandeling niet ter discussie. Echter, deze medische afhankelijkheid is geen critérium voor het “ten laste zijn van” in de geest van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Het gaat om een financiële en / of materiële afhankelijkheid. Er worden enkel attesten betreffende de diagnose en behandeling van de betrokkene voorgelegd, en geen bewijzen dat de referentiepersoon enige medische kosten voor haar rekening neemt. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”* Hieruit blijkt dat verweerder van oordeel is dat het dient te gaan om een financiële en / of materiële afhankelijkheid, dat niet blijkt dat verzoeksters medische kosten in België worden gedragen door de Nederlandse referentiepersoon, en dat zelfs als dit het geval zou zijn, dit niet volstaat, omdat moet blijken dat verzoekster medisch en voor haar basisverzorging in het land van herkomst financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, wat echter niet wordt aangetoond. De Raad ziet dan ook de relevantie van verzoeksters betoog niet in.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA